

**SANDRA
BROWN**

**VRAŽEDNÁ
POMSTA**

Existujú iba zlé a ešte horšie rozhodnutia

Vydal Slovenský spisovateľ, a. s.
Miletičova 23, 821 09 Bratislava 2
E-mail: info@slovenskyspisovatel.sk
www.slovenskyspisovatel.sk
Zodpovedná redaktorka Kristína Némcová
Prvé vydanie
Tlač FINIDR, s. r. o., Český Těšín

Z anglického originálu Sandra Brown: Friction, ktorý vyšiel
vo vydavateľstve Grand Central Publishing, a division
of Hachette Book Group, Inc., New York 2015,
preložila Barbora Andrežálová.

*Tento príbeh je fikcia. Všetky mená, postavy, miesta a udalosti sú výplodom
autorkinej fantázie alebo súčasťou vymysleného príbehu. Akákoľvek podobnosť
so skutočnými miestami, udalosťami a žijúcimi či nežijúcimi osobami je náhodná.*

By arrangement with Maria Carvainis Agency, Inc.
and P. & R. Permissions & Rights Ltd.
Translated from the English FRICTION.
First published in the United States of America
by Grand Central Publishing, a division of Hachette Book Group, Inc.

Copyright © 2015 by Sandra Brown Management, Ltd.

All rights reserved

Translation © Barbora Andrežálová 2023

Cover Design © Barbara Baloghová 2023

Cover Photo © Shutterstock

Slovak Edition © Slovenský spisovateľ, Ltd, 2023

ISBN 978-80-220-2514-0

Prológ

Dvaja statní policajti z diaľničnej hliadky, ktorí strážili zátarasu, na ňu hľadeli bez akéhokoľvek výrazu v tvári. Kvôli mediálnemu cirkusu posledných dní však vedela, že ju spoznali, a aj keď sa tvárili neúprosne, v duchu túžili vedieť, prečo sa sudkyňa Holly Spencerová chce dostať bližšie k tým krvavým kúpeľom.

„... diera po guľke v hrudi...“

„... stopy po putách...“

„... polovica tela vo vode, polovica vonku...“

„... masaker...“

Týmito frázami seržant Lester opisoval scénu za zátarasou a jedným dychom dodával, že ju chce „ušetriť hroziacich detailov“.

Prikázal jej tiež, aby vypadla, išla domov, že by tam nemala byť a aj tak nemá ako pomôcť. Potom podliezol zátarasu, nastúpil do svojho sedanu, na jednu otočku vycúval a zamieril k miestu činu.

Keby neodišla dobrovoľne, dvaja hliadkujúci strážnici by ju vyprevadili a vyrobili ešte väčšiu scénu. Vybrala sa teda späť k autu.

Za tých pár minút, čo bola preč, sa tam zbehlo ešte viac strážcov zákona a príslušníkov záchranných zložiek. Pred odbočkou po oboch stranách úzkej cesty rástol dlhý rad áut, pikapov a dodávok. Odľahlá križovatka bola len na niektorých mapách. Bolo takmer nemožné ju nájsť, ak

človek nevedel, že má hľadať tabuľu s pásovcom propagujúcu preparovanie zvierat.

Dnes večer sa však ocitla v centre pozornosti.

Zhromaždený dav mal priam sviatočnú náladu. Bližajúce svetlá služobných vozidiel pripomínali Holly karneval. Rastúci počet divákov, ktorých prilákalo nešťastie, tak ako žraloky priťahuje krv, postávali okolo v skupinkách, vymieňali si klebety o počte mŕtvych a špekulovali, kto umrel a ako.

Keď začula, ako jeden hlúček živo debatuje o tom, kto prežil, chcelo sa jej zakričať: Toto nie je zábava!

Keď dorazila k svojmu autu, ledva lapala po dychu a od úzkosti jej vyschlo v ústach. Nastúpila, zovreła volant a oprela si oň čelo tak prudko, až to zaboľelo.

„Štartujeme, pani sudkyňa.“

Takmer vyletela z kože. Zvrtla hlavu, hlesla jeho meno a zbadala krvou presiaknuté oblečenie.

Obrovská červená škvrna bola taká čerstvá, že sa v kaleidoskope červených, bielych a modrých svetiel ešte leskla. Oči mu žiarili z hlbokých očných jamiek. Pramene vlasov sa mu lepili o kropaje potu na čele.

Sedel úplne nehybne, rozvalený v kúte zadného sedadla, ľavú nohu mal vystretú a krvou poffkaná špička kovbojskej čižmy mu smerovala k streche auta. Pravú nohu mal pokrčenú v kolene, na ktorom mu spočívala pravá ruka so zlovestne vyzerajúcou pištoľou.

„Nie je to moja krv,“ utrúsil.

„Počula som.“

Premeral si svoje dlhé torzo a chladne a trpko sa zamsmial. „Bol mŕtvy, skôr než dopadol na zem, no aj tak som sa chcel uistiť. Hlúpy nápad. Zničil som si obľúbenú košeľu.“

Nedala sa oklamať jeho predstieranou nenútenosťou ani uvoľneným držaním tela.

Reflexy mal napnuté na prasknutie, pripravené na bleskový pohyb.

Strážnici vpredu už naznačovali zvedavým divákovi, aby odpratali svoje vozidlá z cesty. Vedela, že ak ho neposlúchne, tak ju skôr či neskôr pristihnú, ako s ním sedí v aute.

„Seržant Lester mi povedal, že...“

„Že som toho sukinho syna zastrelil? To je pravda. Je mŕtvy. A teraz už poď.“

1. kapitola

Pred piatimi dňami

Crawford Hunt sa zobudil s vedomím, že konečne nadišiel deň, na ktorý čakal veľmi dlho. Ešte ani neotvoril oči a už v sebe ucítil radostné vzrušenie, ktoré okamžite vytesnila úzkosť.

Možno to nedopadne tak, ako by chcel.

Mechanicky sa osprchoval, ako zvyčajne pri tom zbytočne nemrhal časom. Úprave zovňajšku však venoval viac pozornosti než zvyčajne: použil zubnú niť, veľmi dôkladne sa oholil, vlasy si vyfenoval namiesto toho, aby ich nechal prirodzene uschnúť. Predsa však napokon vyzerali rovnako ako vždy – neupravené. Prečo mu nenapadlo dať sa ostrihať?

Všimol si niekoľko sivých pramienkov v bokombradách. Spolu so slabými vráskami v kútikoch očí a po oboch stranách úst mu dodávali punc zrelosti.

Sudkyňa by ich však pravdepodobne považovala za známky tvrdého života.

„Kašľať na to.“ Posledný raz sa premeral v zrkadle v kúpeľni, potom sa odvrátil a išiel sa obliecť do spálne.

Uvažoval, že si vezme oblek, ale usúdil, že by to bolo prehnané a mohlo by to vyvolať dojem, že sa príliš snaží zapôsobiť. Okrem toho sa v tmavomodrej vlnenej látke cítil ako hrobár. Zvolil preto športové sako a kravatu.

Hoci mu chýbal tlak puzdra s pištoľou na krížoch, rozhodol sa ich nechať doma.

V kuchyni si uvaril kávu a nasypal si za miskú cereálií, ale ani jedno mu nešlo dolu krkom do nervózneho žalúdka, a tak všetko vyhodil do drviča odpadkov. Kým mu Cheerios mizli pred očami, zavolať mu jeho právnik.

„Si v poriadku?“ Vlastnosti, ktoré robili z Williama Moora dobrého právnik, zároveň hrali proti nemu ako človeku. Mal pramálo pôvabu a nulový šarm, takže hoci volal, aby sa opýtal na Crawfordov duševný stav, otázka znela ako výzva, na ktorú očakával kladnú odpoveď.

„Ide to.“

„Súd zasadne už o druhej.“

„Dobre. Kiežby to bolo ešte skôr.“

„Pôjdeš predtým do práce?“

„Rozmýšľal som o tom. Možno. Nevieť.“

„Mal by si. Aspoň by si nemyslel na výsluch.“

„Uvidím, ako to dopoludnia pôjde,“ odvetil Crawford vyhýbavo.

„Nervózny?“

„Nie.“

Advokát si pochybovačne odfrkol. Crawford priznal, že mu predsa len trochu zvierá žalúdok.

„Všetko sme prebrali,“ pripomenul mu právnik. „Pozerať sa všetkým do očí, najmä sudkyňi. Buď úprimný. Zvládneš to.“

Aj keď to znelo jednoducho, Crawford sťažka vydýchol. „Spravil som všetko, čo bolo v mojej moci. Teraz je to na sudkyňi, ktorá je už zrejme rozhodnutá.“

„Možno. A možno nie. Rozhodnutie môže závisieť od toho, ako sa budeš správať počas vypočúvania.“

Crawford sa zamračil. „Ale inak žiadny nátlak.“

„Mám z toho dobrý pocit.“

„Asi lepšie, ako keby si mal zlý. Lenže čo sa stane, ak dnes nevyhrám? Čo budem robiť ďalej? Okrem toho, že prijmem rozhodnutie sudkyne Spencerovej?“

„Ani neuvažuj o tom, že by si prehral.“ Keď Crawford nereagoval, Moore pokračoval v kázni. „Posledné, čo potrebujeme, je, aby si sa tam došuchtal s porazeneckým výrazom.“

„Iste.“

„Myslím to naozaj vážne. Ak sa budeš tváriť neisto, tak si skončil.“

„Fajn.“

„Vojdi tam sebedovome, s istotou, akoby si im už nakopal zadky.“

„Chápem, jasné?“

Moore vycítil jeho popudlivosť a cúvol. „Stretneme sa pred súdnou sieňou tesne pred druhou.“ Zložil bez rozlúčky.

Crawford potreboval zabiť ešte celé hodiny, kým sa bude musieť dostaviť na súd, a tak sa túlal po dome a všetko kontroloval. Chladnička, mraznička a špajza boli dobre zásobené. Včera mu prišla upratovacia firma a tri usilovné ženy zanechali celý dom v bezchybnom stave. Upratol kúpeľňu a ustlal si posteľ. Nenašiel však nič iné, čo by mohol vylepšiť.

Napokon vošiel do druhej spálne, ktorú celé týždne pripravoval na Georgiin návrat domov, hoci si zakazoval myslieť na to, že od dnešného večera nebude jeho dievčatko tráviť každú noc pod jeho strechou.

Zariaďovanie nechal na predavačku v obchode s nábytkom.

„Georgia má päť rokov. Už onedlho začne chodiť do škôlky.“

„Najobľúbenejšia farba?“ spýtala sa.

„Ružová. Druhá najobľúbenejšia je ružová.“

„Máte nejakú predstavu o cene?“

„Dávam vám voľnú ruku.“

Vzala ho za slovo. Všetko v izbe bolo ružové okrem kré-

movo bieleho čela posteľe, komody a toaletného stolíka s oválnym zrkadlom, ktoré sa dalo otáčať.

Pridal drobnosti, o ktorých si myslel, že by sa Georgii páčili: obrázkové knihy s pastelovými obálkami s dúhami, jednorožcami a podobne, celý zverinec plyšových hračiek, baletnú sukienku s trblietavými črievičkami a bábiku v ružových princeznovských šatách a so zlatou korunkou. Predavačka ho ubezpečila, že je to vysnívaná izba päťročného dievčatka.

Jediné, čo mu chýbalo, bolo dievčatko.

Naposledy si spálňu premeral pohľadom, potom vyšiel z domu a bez toho, aby o tom vôbec premýšľal, odrazu šoféroval smerom k cintorínu. Nebol tam odo Dňa matiek, keď so svokrovcami priviedli Georgiu na hrob mamy, ktorú si nepamätala.

Georgia vážne položila na hrob kyticu ruží, ako jej povedali, potom sa naňho pozrela a spýtala sa: „Môžeme už ísť na zmrzlinu, oci?“

Nechal svokrovcov, aby si uctili zosnulú dcéru, vzal Georgiu do náručia a odniesol ju späť k autu. Zakaždým, keď predstieral, že sa potkýna a potáca pod jej váhou, zapíšťala. Usúdil, že Beth by nenamietala. Istotne by bola radšej, keby sa Georgia smiala nad kornútkom zmrzliny, než aby plakala nad jej hrobom.

Akosi sa mu zdalo vhodné navštíviť ju aj dnes, hoci prišiel s prázdnyimi rukami. Nechápal, ako by pre človeka pod zemou mohla niečo znamenať kytica kvetov. Stál pri hrobe svojej mŕtvej ženy, no nerozprával sa s jej duchom. Už pred rokmi jej povedal všetko, čo mal na srdci, no aj tak sa mu neuľavilo. A Beth z toho rozhodne nič nemala.

Preto tam len stál a civel na dátum vyrytý do žulového náhrobného kameňa a preklíňal ho. Preklíňal svoju vinu a potom tomu vesmírnemu bábkohercovi, nech už to bol

ktokoľvek, sľúbil, že ak dostane Georgiu do opatery, urobí všetko, čo bude v jeho silách, aby to napravil.

Kým Holly čakala na prízemí budovy súdu na výťah, skontrolovala si hodinky. Keď prišiel a dvere sa otvorili, zbadala medzi ostatnými pasažiermi Grega Sandersa a potlačila ston.

Postavila sa nabok, aby mohli všetci vystúpiť. Sanders spravil krok k dverám, ale tam zastal a zabránil jej tak nastúpiť.

„Pozrimeže, sudkyňa Spencerová,“ zatiahol. „Aké milé stretnutie. Môžete mi zablahoželať ako prvá.“

Prinútila sa k úsmevu. „Je gratulácia na mieste?“

Zaprel ruku do dverí, aby sa nezatvorili. „Práve som prišiel zo súdu. Rozsudok v prípade Mallory? Nevinný.“

Holly sa zamračila. „Nevidím dôvod na oslavu. Váš klient bol obvinený z toho, že počas ozbrojenej lúpeže brutálne zbil predavača v obchode. Predavač prišiel o oko.“

„Lenže môj klient ten obchod nevyľúpil.“

„Pretože spanikáril a utiekol, keď si myslel, že ho ubil na smrť.“ Prípadoznala, ale keďže obhajca Sanders bol jej protikandidátom v nadchádzajúcich voľbách sudcu okresného súdu, proces sa konal na inom súde.

Greg Sanders sa nafúkane uškrnul. „Obžaloba sa nepodarilo dokázať vinu. Môj klient...“

Holly ho prerušila. „Prípado ste už obhájili pred súdom. Ani by mi nenapadlo žiadať, aby ste to predomnou zopakovali. Dovolíte?“

Obišla ho a nastúpila do výťahu. Vystúpil, ale stále držal dvere. „Zaznamenal som ďalšie víťazstvo. V novembri...“ Žmurkol. „Príde to najväčšie.“

„Obávam sa, že vás čaká trpké sklamanie.“ Stlačila tlačidlo výťahu na piate poschodie.

„Tentoraz nebudete mať podporu sudcu Watersa.“

Zadržovali jeden z troch výťahov. Ľudia začínali byť netrepezliví a škaredo na nich zazerali. Okrem toho, že ostatným spôsobovali nepríjemnosti, však nechcela pristúpiť na túto hru a začať obhajovať seba či svojho mentora pred Gregom Sandersom. „O pätnásť minút mám byť na súde. Pustite, prosím, dvere.“

Teraz už Sanders bojoval automatickým zatváraním výťahu. Prehovoril tak ticho, aby to počula len ona: „Čo by asi pekná mladá právnička ako vy urobila pre starého Watersa, aby sa za vás prihovril pred guvernérom?“

Slovo „pekná“ myslel znevažujúco, nebol to kompliment.

Podráždene sa usmiala. „Naozaj, pán Sanders? Ak sa uchýľujete k narážkam naznačujúcim neprístojné intimitnosti medzi ctihodným sudcom Watersom a mnou, zrejme si nie ste až taký istý, že v novembri zvíťazíte. Pustite tie dvere,“ zopakovala, tentoraz už bez poprosenia.

Zdvihol ruky na znak, že sa vzdáva, a ustúpil. „Pokašlete to. Je to len otázka času.“ Dvere sa zatvorili a posledné, čo videla, bola jeho uškŕňajúca sa tvár.

Holly vošla do svojej kancelárie. Jej asistentka Debra Briggsová práve sedela za stolom a jedla jogurt. „Nechcete aj vy jeden?“

„Nie, vďaka. Akurát som mala osobnú výmenu názorov so svojim súperom.“

„Ak vám toto nepokazí chuť do jedla, tak už nič. Pripomína mi starú mulicu, ktorú mal môj dedo, keď som bola malá.“

„Vidím tam istú podobnosť. Pretiahnutá tvár, veľké uši, zubatý úsmev.“

„Mala som na mysli opačný koniec tej mulice.“

Holly sa zasmiala. „Nejaké odkazy?“

„Dvakrát vám volala Marilyn Vidalová.“

„Brnknite jej a povedzte, že musím ísť na súd. Zavolám jej po tomto pojednávaní.“

„Nebude sa jej páčiť, že ju odsúvame.“

Marilyn, energická organizátorka jej kampane, vedela byť nepríjemne vytrvalá. „Nie, nebude, ale prežije to.“

Holly vošla do svojej pracovne a zavrela dvere. Potrebovala pár minút osamote, aby sa pred blížiacim pojednávaním o opatrovníctve pozbierala. Stretnutie so Sandersom ju nezvyčajne rozhodilo, za čo sa nenávidela. Bola presvedčená, že ho dokáže poraziť vo voľbách a udržať si miesto sudkyne, na ktoré bola dočasne vymenovaná.

Ako si však zapínala talár, v hlave sa jej ozývali jeho posledné slová ako hrozivá predpoveď.

„Crawford?“

Prišiel skoro, a tak cival cez zvlnené sklo okna na štvrtom poschodí budovy okresného súdu v Prentisse a snažil sa zahnať ponuré myšlienky.

Vlastné meno ho vytrhlo zo zamyslenia. Kráčali k nemu Grace a Joe Gilroyovci a ich vážne výrazy zodpovedali dôvodu, pre ktorý prišli. „Ahoj, Grace.“

Jeho svokra bola drobná pekná žena s očami, z ktorých sršala jej milá povaha. Vonkajšie kútiky mala mierne zdvihnuté, čo bola črta, ktorú po nej zdedila aj Beth. S Grace sa krátko objali.

Keď sa odtiahla, spokojne si ho premerala. „Vyzeráš dobre.“

„Vďaka. Ahoj, Joe.“

Pustil Grace a podal ruku Bethinmu otcovi. Joe sa vo voľnom čase venoval stolárstvu, preto mal dlane zdrsnené mozolmi. Hoci Joe Gilroy nedávno prekročil sedemdesiatku, drsné na ňom bolo vlastne všetko.

„Ako sa ti darí?“ spýtal sa.

Crawford sa prinútil usmiať. „Výborne.“

Zdalo sa, že svokor tomu preháňaniu neverí, ale nekomentoval to, ani mu neopätoval úsmev.

„Myslím, že sme všetci trochu nervózni,“ poznamenala Grace. Zaváhala a potom sa spýtala Crawforda, aké má pocity zo súdneho pojednávania.

„Myslíš, či vyhrám alebo prehrám?“

Zatvárala sa utrápene. „Neuvažuj o tom, prosím, ako o výhre alebo prehre.“

„Vy to tak neberiete?“

„Chceme pre Georgiu len to najlepšie,“ odvetil Joe. V preklade to znamenalo, že najlepšie pre ňu bude, ak zostane s nimi. „Som si istý, že to chce aj sudkyňa Spencerová.“

Crawford si zahryzol do jazyka a rozhodol sa nechať si debatu na súdnu sieň. Rozprávať sa s nimi teraz bolo zbytočné a mohlo by to viesť k zbytočnému konfliktu. Faktom jednoducho bolo, že on a jeho svokrovci dnes stáli na opačných stranách súdneho sporu, ktorého výsledok ich všetkých hlboko zasiahne. Nieкто bude odchádzať zo súdu porazený a nešťastný. Crawford by im nedokázal zablahoželať, keby sudkyňa rozhodla v ich prospech, a nemienil im priať šťastie. Usúdil, že oni to asi cítia podobne.

Keďže sa obe strany dohodli, že Georgiu úplne vynechajú z konania, Crawford sa Grace opýtal, ako sa o ňu postarali, kým sú na súde. „Je u susedov, hrá sa tam s ich vnučkou. Bola taká nadšená, keď som ju odprevádzala. Budú piecť koláčiky.“

Crawford sa mykol. „Keď ich piekla naposledy, boli v strede ešte trochu mazľavé.“

„Vždy ich vytiahne z rúry priskoro,“ utrúsil Joe.

Crawford sa usmial. „Nemôže sa dočkať, kedy koláčiky ochutná.“

„Musí sa naučiť trpezlivosti.“

Crawford musel zaťať zuby, aby si udržal úsmev. Jeho svokor dobre vedel, ako ho podpichnúť a zaútočiť priamo na jeho charakterové nedostatky. Táto poznámka bola naozaj trefná. A dobre načasovaná. Skôr než Crawford sti-

hol zareagovať, z výťahu vystúpil právnik Gilroyovcov. Ospravedlnili sa a išli si s ním pohovoriť.

O niekoľko minút prišiel Crawfordov advokát. Chôdza Billa Moora bola rovnako energická ako jeho konanie. Dnes mu však v rozhodnom kroku bránili desiatky potenciálnych porotcov, ktorí sa tlačili na chodbe a hľadali pridele-
nú súdnu sieň.

Právnik sa cez nich predral, pridala sa ku Crawfordovi a spoločne sa vydali do siene sudkyne Spencerovej.

Súdny zriadenec Chet Barker bol na súde známy. Bol to veľký muž s družnou povahou zodpovedajúcou jeho veľkosti. Pozdravil Crawforda menom. „Veľký deň, čo?“

„Veru áno, Chet.“

Súdny zriadenec ho potľapkal po pleci. „Veľa šťastia.“
„Vďaka.“

Crawford si sotva sadol, keď Chet všetkých vyzval, aby vstali. Vošla sudkyňa, vystúpila na pódium a posadila sa na stoličku s vysokým operadlom, ktorú Crawford znepokojene prirovnal k trónu. V istom zmysle ním aj bola. Ctihodná sudkyňa Holly Spencerová tu mala absolútnu moc.

Chet otvoril súdne pojednávanie a požiadal všetkých, aby sa posadili.

„Dobré popoludnie,“ pozdravila ich sudkyňa. Spýtala sa advokátov, či sú prítomní všetci účastníci pojednávania, a keď vybavili formality, zopla ruky a oprela si ich o pult.

„Hoci som tento prípad prevzala od sudcu Watersa, som s ním dobre oboznámená. Vyrozumela som, že v máji dvetisícdesať Grace a Joe Gilroyovci požiadali o dočasné zverenie svojej vnučky Georgie Huntovej do starostlivosti.“ Pozrela na Crawforda. „Pán Hunt, vy ste tú žiadosť nespochybnili.“

„Nie, vaša ctihodnosť.“

William Moore sa postavil. „Smiem, vaša ctihodnosť?“
Príkývla.

Advokát svojím úsečným spôsobom uviedol hlavné body Crawfordovej žiadosti o opätovné zverenie dcéry do opatrovníctva a zhrnul, prečo je vhodné a správne, aby sa k nemu Georgia vrátila. Na záver dodal: „Pán Hunt je jej otec. Miluje ju a jeho náklonnosť je opätovaná, čo potvrdzujú dvaja detskí psychológovia. Predpokladám, že máte kópie ich posudkov.“

„Áno, prezrela som si ich.“ Sudkyňa si Crawforda zamyslene premerala a povedala: „Pán Hunt bude mať možnosť vystúpiť pred súdom, ale najprv by som chcela počuť Gilroyovcov.“

Ich právnik vyskočil na nohy a chcel svoje námietky proti Crawfordovej žiadosti uviesť do zápisu. „Stabilita pána Hunta bola pred štyrmi rokmi spochybnená, vaša ctihodnosť. vzdal sa svojej dcéry bez argumentov, čo naznačuje, že vedel, že jeho dieťaťu bude lepšie u starých rodičov.“

Sudkyňa zdvihla ruku. „Pán Hunt pripustil, že v tom čase bolo v Georgiinom najlepšom záujme, aby bola u nich.“

„Dúfame, že sa nám podarí presvedčiť súd, aby u nich zostala.“ Vyzval Grace, aby svedčila. Zložila prísahu. Keď si sadala na lavicu svedkov, sudkyňa Spencerová sa na ňu upokojujúco usmiala.

„Pani Gilroyová, prečo vy a pán Gilroy namietate proti žiadosti svojho zaťa o opätovné získanie opatrovníctva vnučky?“

Grace si navlhčila pery. „Nuž, náš domov je jediný, ktorý Georgia kedy poznala. Zsvätili sme všetko tomu, aby sme pre vnučku vytvorili milujúce a starostlivé prostredie.“ Rozhovorila sa o zdravom rodinnom živote, ktorý s nimi Georgia má.

Sudkyňa Spencerová ju napokon prerušila. „Pani Gilroyová, nikto v tejto súdnej sieni, dokonca ani pán Hunt, nespochybňuje, že ste Georgii vytvorili vynikajúci domov. Moje rozhodnutie nebude závisieť od toho, či ste dieťaťu

poskytli dobré podmienky, ale od toho, či je pán Hunt ochotný a schopný poskytnúť jej rovnako dobrý domov.“

„Viem, že ju miluje,“ povedala Grace a rozpačito naňho pozrela. „Lenže láska nestačí. Aby sa deti cítili bezpečne, potrebujú stálosť, rutinu. Keďže Georgia nemá matku, potrebuje aspoň to druhé najlepšie, čo môže mať.“

„Svojho otca.“ Crawfordovo mrmlanie si vyslúžilo nesúhlasné pohľady všetkých vrátane sudkyne.

Bill Moore ho štychol do ramena a zašepkal: „Aj ty dostaneš priestor.“

Sudkyňa položila Grace ešte niekoľko otázok, ale v konečnom dôsledku bolo jasné, že podľa jeho svokry by odchod Georgie z ich domu spôsobil ťažký otras v jej mladom živote. Skončila slovami: „S manželom sa domnievame, že odlúčenie od nás by malo škodlivý vplyv na Georgiin emocionálny a psychický vývoj.“

Crawfordovi toto vyhlásenie znelo ako nacvičený scenár, ako niečo, čo Grace nakázal ich právnik, a nie ako tvrdenie, ktoré by vychádzalo z jej vlastného vnútorného presvedčenia.

Sudkyňa Spencerová sa spýtala Crawfordovho právnička, či má nejaké otázky pre pani Gilroyovú. „Áno, vaša ctihodnosť, mám.“ Vykročil k lavici svedkov a nestrácal čas zdvorilostnými rečami. „Georgia často trávi víkendy s pánom Huntom, je to tak?“

„Nuž, áno. Keď sme mali pocit, že je dosť stará, aby strávila noc bez nás, a že Crawford je... je dostatočne spoľahlivý, začali sme ju k nemu púšťať na noc. Niekedy aj na dve noci.“

„Keď sa k vám Georgia po takýchto stretnutiach s otcom vráti, aká je?“

„Prepáčte?“

„V akom je stave, aké je jej celkové rozpoloženie? Beží k vám s plačom a vystretými rukami, vďačná, že je späť?“

Pôsobí vystrašene, bojzливо alebo traumatizovane? Je niekedy v stave emocionálnej úzkosti? Je uzavretá a nekomunikatívna?“

„Nie. Je... v poriadku.“

„Plače, len keď vám ju otec vracia. Je to tak?“

Grace zaváhala. „Niekedy plače, keď ju vysadí. Ale len občas. Nie zakaždým.“

„Častejšie plače vtedy, keď je uňho dlhšie,“ spresnil právnik. „Inými slovami, čím dlhšie je s ním, tým väčšia je jej úzkosť z odlúčenia, keď sa vráti k vám.“ Videl, že právnik Gilroyovcov sa chystá namietať, a mávol naňho, aby sa vrátil na svoje miesto. „To je môj osobný úsudok.“

Ospravedlnil sa sudkyni, ale Crawford vedel, že mu to nie je ľúto, lebo sa mu podarilo presadiť svoj názor a zapísať ho do protokolu.

Adresoval Grace ďalšiu otázku. „Kedy ste naposledy videli pána Hunta pod vplyvom alkoholu?“

„Je to už nejaký čas. Nepamätám si to presne.“

„Pred týždňom? Pred mesiacom? Rokom?“

„Ešte dávnejšie.“

„Ešte dávnejšie,“ zopakoval Moore. „Pred štyrmi rokmi? Počas najhoršieho obdobia jeho života, keď smútil nad stratou manželky?“

„Áno. Ale...“

„Viete o nejakom prípade, keď by bol pán Hunt opitý v Georgiínej prítomnosti?“

„Nie.“

„Keď by stratil nervy a udrel ju?“

„Nie.“

„Kričal na ňu, používal pred ňou urážlivé alebo vulgárne výrazy?“

„Nie.“

„Nedal jej najesť, keď bola hladná?“

„Nie.“

„Nezaistil ju v autosedačke? Neprišiel, keď ho očakávala? Zanedbal niekedy starostlivosť o fyzické alebo emocionálne potreby svojej dcéry?“

Grace sklonila hlavu a potichu odvetila: „Nie.“

Moore sa obrátil k sudkyňi a rozťahal ruky. „Vaša ctihodnosť, toto konanie plytvá časom súdu. Pán Hunt urobil niekoľko chýb, ktoré priznáva. Časom si dal život do poriadku. Presťahoval sa z Houstonu do Prentissu, aby sa mohol s dcérou pravidelne stretávať.

Absolvoval poradenstvo, ktoré mu pred dvanástimi mesiacmi nariadil váš predchodca. Počas tohto roka jeho odhodlanie získať dcéru späť do starostlivosti nijako neopadlo a ja tvrdím, že okrem vlastných sebeckých záujmov neexistujú žiadne dôvody, aby pán a pani Gilroyovci spochybňovali žiadosť môjho klienta.“

Právnik Gilroyovcov sa nato zdvihol zo stoličky. „Vaša ctihodnosť, dôvody mojich klientov na spochybnenie tejto žiadosti sú v spise. Pán Hunt dokázal, že nie je spôsobilý...“

„Mám ten spis, ďakujem,“ zastavila ho sudkyňa Spencerová. „Môžete ísť, pani Gilroyová. Rada by som si teraz vypočula pána Hunta.“

Grace odišla z lavice svedkov so zdrveným výrazom, akoby v ich veci žalostne zlyhala.

Crawford vstal, uhladil si kravatu a vybral sa na jej miesto. Pred Chetom zložil prísahu, sadol si a pozrel sa sudkyňi do očí, ako ho Moore nabádal.

„Pán Hunt, pred štyrmi rokmi isté vaše správanie spochybnilo vašu schopnosť byť dobrým rodičom.“

„A práve preto som nenamietal, keď Joe a Grace získali Georgiu do dočasného opatrovníctva. Mala len trinásť mesiacov, keď Beth zomrela. Potrebovala neustálu starostlivosť, ktorú mi okolnosti nedovolili poskytnúť. Moje povinnosti v práci a iné záležitosti.“

„Vážne záležitosti.“

Nebola to otázka, preto držal jazyk za zubami.

Sudkyňa prelistovala niekoľko úradne vyzerajúcich dokumentov a prstom prešla po jednom z nich. „Boli ste zatknutý a priznali ste sa k šoférovaniu pod vplyvom alkoholu.“

„Raz, ale...“

„Zatkli vás za verejné pohoršovanie a...“

„Močil som.“

„... napadnutie.“

„Bola to bitka v bare. Zadržali všetkých, ktorí niekoho udreli. Prepustili ma bez...“

„Mám ten spis.“

Sedel tam, mlčky soplil a uvedomoval si, že jeho minulosť mu ničí budúcnosť. Sudkyňa Holly Spencerová ho nijako nešetřila. Zhodnotila ho dlhým pohľadom a opäť zalistovala v papieroch spisu. Rozmýšľal, ako zle jeho prehrešky vyzerajú napísané čierne na bielom. Ak jej zamračený výraz o niečom svedčil, tak to preňho nevyzeralo dobre.

Nakoniec prehovorila: „Absolvovali ste všetky poradenské sedenia.“

„Sudca Waters mi dal jasne najavo, že každé z nich je povinné. Všetkých dvadsaťpäť. Dal som si záležať, aby som žiadne nevynechal.“

„Správa terapeutky je obsiahla. Tvrdí v nej, že ste urobili pozoruhodný pokrok.“

„Myslím, že áno. Rozhodne.“

„Chválim vašu usilovnosť, pán Hunt, a obdivujem vaše odhodlanie získať späť do starostlivosti dcéru, ktorú očividne milujete.“

A je to tu, pomyslel si.

„Ibaže...“

Dvere v zadnej časti súdnej siene sa rozleteli a strednou